

tiltræde en saadan Betragtning, jeg har personlig ingen forudfattet Mening om denne Sag, jeg ønsker blot, at vi her kunne træffe det rette baade for Viborg By og for Statens Forhold i Almindelighed. Jeg vilde derfor ønske, at Ministeren vilde udtale sig saaledes, at hvis det er gør ligt, saa bruger han ikke sine 350,000 Kr. inden Rigsdagen kommer sammen igen, altsaa der kan godt blive Lejlighed til senere at forhandle den. Dette Spørgsmaal er efter sit finansielle Indhold fra Statens Standpunkt meget større end mange Lovgivningsspørgsmaal med Hensyn til Jærnbaner. Dette Spørgsmaal angaar f. Eks. et mange Gange saa stort Beløb for Statens Vedkommende som Lovene om Vejle—Gibe-Banen, Horsens—Tørring-Banen eller den Slags Baner have gjort, saa det er et Spørgsmaal, der, naar vi træde sammen til Efteraaret, meget godt kunde blive Genstand for Afgørelse ved særlig Lov; saa meget omfatter det. Saaledes gik det til i gamle Dage, da man saa noget paa en lille Million, inden man gav sig til at bevilge den. Ganste vist, nu rulle Millionerne baade med og uden Votering, Forholdene ere jo særdeles forandrede, men det var ingen Stade til, om vi kom ned til Jorden igen og saa lidt nøgternt paa det. Det er nemlig Stillingen for mig: Jeg kan og vil ikke være med til i dette Øjeblik ved min Stemme mulig at præjudicere deres Interesser i Viborg By, som have Hævd i en Menneſkealder i dette Spørgsmaal, for at imødekomme andres Interesser, hvis Betydning jeg ikke veed. Jeg kender kun een Udtalelse fra Viborg, og der fremstilles det saaledes — det kan være fejt — at Flertallet af Embedsmænd, der ikke have særlig Interesse for den kommercielle Side af Sagen, og de egentlige Sagmænd i Raadet vare mod Beslutningen. Om det er rigtigt eller ej, veed jeg ikke, jeg kender ikke andet. Modstanderne af den gamle Bane meddele, at man vil komme til lettere at beførge 400,000 Centner Gods, men det oplyses paa den anden Side, at Halvdelen deraf, 200,000 Centner, vilde saa en meget betydelig forøget Transport, hvis Banen flyttes, og det vil komme til at andrage et meget stort Beløb aarlig. Modstanderne af den gamle Banegaard have sagt, at det særlig var Sindsfygeanstalten, der

var interesseret heri, men Forvalteren for Sindsfygeanstalten, der er Medlem af Byraadet, og som var forhindret fra at møde ved Sagens Behandling den 12te Februar, har meddelt offentlig, at hvis han havde været der, havde han bestemt stemt mod den nye Banegaard. Den ene Side siger altsaa, at det er til særlig Gavn for Sindsfygeanstalten, men Forvalteren siger, at hvis han havde været til Stede i Byraadet, havde han stemt for at beholde den gamle Banegaard. Der siges endvidere, at nordfra med Aalestrupbanen saa de tusende Fod kortere at køre, (C. Ravn: Femten Hundrede!) jeg ser her tusende, jeg har et Dokument i Haanden, som siger tusende. Det erede Medlem, der afbrød mig, er Medlem af Viborg Amtsraad, og jeg havde ventet at høre Viborg Amtsraad her i Salen, for at vi kunde saa Sagen saa alsidig belyst som muligt (Berntsen: Han kommer straks). Hvorfor er han ikke kommen før? Det var jo dog rart at have saa mange Oplysninger som muligt, før vi skulle dømme. Jeg kan imidlertid ikke skønne, at det absolut er det afgørende her, om de Folk saa tusende Fod længere eller kortere at køre, det er der dog ingen af dem, der mærker. Jeg har ganſke vist ihærdig, hver Gang der har været Lejlighed dertil, søgt at skaffe dem en Bane paa endnu bedre Betingelser, end det er lykkes, men de have dog faaet en Bane paa særlig gode Betingelser for en Privatbane, nemlig derved at Staten overtog Forpagtningen, hvorved de dog saa nogen Rente af deres Tilskud, hvor andre private Baner, med Undtagelse af enkelte, intet saa. Men jeg vil spørge, jeg veed det ikke, hvordan gaar det dem, der fra Rødhjærsbro og vest paa skulle til Viborg By? Jeg spørger, mine Herrer, komme ikke de til at køre saa meget længere? Maaſte er det Tilfældet; jeg kan ikke skønne andet, end at de maa saa meget længere til Stationen; i alt Fald ville de, hvis de ere vante til at handle i den vestlige Del, saa meget længere at køre og transportere deres Varer, saa jeg veed ikke rigtig, hvad der vindes derved. Man giver den nordlige Egn nogle Hundrede Fod ca. 1,000 staar der — og de andre saa længere at køre. Hvad skulle vi nu dømme derom? Skulle vi stille os paa deres Side, der bo nord for Byen, og som ere inderlig tak-